

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Dušana Broulíka a přísedících Marty Kuchtové a Daniely Šafarčíkové ve věci

žalobkyně: **Ing. Marie W., Ph.D.**, narozená XXXXX
bytem XXXXX XXXXX, XXXXX XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Otípkou
sídlem Poštovní 1794/17, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalované: **Vysoká škola báňská - Technická univerzita Ostrava**, IČO 61989100
sídlem 17. listopadu 15/2172, 708 33 Ostrava-Poruba

o: stanovení povinnosti uveřejnit omluvu a o stanovení povinnosti zaplatit náhradu nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zveřejnit na úvodní internetové stránce VŠB-TU Ostrava <https://www.vsb.cz/> omluvu následujícího znění:

OMLUVA

„Vedení VŠB – Technické univerzity Ostrava, Fakulty stavební, se prostřednictvím děkana prof. Ing. Radima Č., CSc. tímto omlouvá Ing. Marii W., Ph.D. za nerovné zacházení, kterému byla vystavena v období od května 2013 do září 2014 ze strany vedení katedry Pozemního stavitelství 225, prof. Ing. Darji K., Ph.D., Ing. Pavla V., Ph.D., a za nerovné a vulgární zacházení ze strany doc. Ing. Karla K., Ph.D.“

a to při následujících parametrech:

- velikost písma: 12
- typ písma: Times New Roman
- délka zveřejnění: 1 měsíc od uveřejnění,

a povinností uveřejnit omluvu dne 1. 10. následujícího po právní moci tohoto rozsudku, **se zamítá.**

- II. Žalovaný **je povinen** rozeslat všem zaměstnancům Fakulty stavební VŠB-TU Ostrava na e-mailovou adresu zřízenou VŠB – Technickou univerzitou Ostrava, Fakultou stavební all.fast@vsb.cz omluvu následujícího znění:

OMLUVA

„Vedení VŠB – Technické univerzity Ostrava, Fakulty stavební, se prostřednictvím děkana prof. Ing. Radima Č., CSc. tímto omlouvá Ing. Marii W., Ph.D. za nerovné zacházení, kterému byla vystavena v období od května 2013 do září 2014 ze strany vedení katedry Pozemního stavitelství 225, prof. Ing. Darji K., Ph.D., Ing. Pavla V., Ph.D., a za nerovné a vulgární zacházení ze strany doc. Ing. Karla K., Ph.D.“

a to při následujících parametrech:

- velikost písma: 12
- typ písma: Times New Roman,

kdy povinnost žalované rozeslat omluvu vzniká dne 1. 10. následujícího po právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni jako náhradu nemajetkové újmy částku ve výši 50 000 Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni jako náhradu nemajetkové újmy částku ve výši 50 000 Kč, **se zamítá.**
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce na náhradě nákladů řízení částku ve výši 59 720,50 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalovaný **je povinen** zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení částku ve výši 483 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou, došlou soudu dne 22. 2. 2016, a změněnou se souhlasem soudu, domáhá po žalovaném zveřejnění omluvy na internetu žalovaného jejího zaslání všem zaměstnancům Fakulty stavební VŠB-TU Ostrava na e-mailovou adresu zřízenou VŠB – TU Ostrava a dále zaplacení částky 100 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy z titulu diskriminačního jednání a nerovného zacházení spočívající v bodech 1) (*označeno soudem*) neodůvodněném navržení zkrácení pracovního úvazku na 1 rok – namísto prodloužení o 5 let, event. běžného prodloužení 3 roky; 2) šikanózní výkonu práva spočívajícím v nařízení mimořádné lékařské prohlídky bez objektivních příčin; 3) nadměrné selektivní kontrole dodržování pracovní doby; 4) kontrole docházky u vybraných zaměstnanců; 5) vytváření nepřátelského prostředí na pracovišti a vulgární chování na pracovišti (25.4.2014); 6) vytváření záminek k postihu zaměstnance za uplatňování svých práv; 7) výzvy k předložení deníku autorizované osoby ke kontrole; 8) neodůvodněném vykázání z prostor žalovaného. V průběhu řízení pak žalobkyně upustila skutkových tvrzení vztahujících se k bodům 1) neodůvodněném navržení zkrácení pracovního úvazku na 1 rok – namísto prodloužení o 5 let, event. běžného prodloužení 3 roky; 6) vytváření záminek k postihu zaměstnance za uplatňování svých práv; 7) výzvy k předložení deníku autorizované osoby ke kontrole.
2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když se žádného diskriminačního jednání ani nerovného zacházení vůči žalobkyni nedopustil. Ohledně jednání doc. K. vůči žalobkyni, bylo tvrzeno, že se jednalo z jeho strany o nerovné až vulgární zacházení, nicméně toto zde dle názoru strany žalované prokázáno nebylo, pouze bylo prokázáno jednání vyplývající se vzájemných negativních vztahů mezi jednotlivými zaměstnanci, které však nedosáhlo takové úrovně, aby vznikl žalobkyni nárok na úmluvu a uhrazení nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč. Dále pak strana žalovaná poukazuje na skutečnost, že text omluvy je naformulován tak, že se má jednat o omluvu za období od května 2013 do září 2014 ze strany prof. Ing. Darji K., Ing. Pavla V. a doc. Karla K., kdy však tyto nebyli ve vedení katedry pozemního stavitelství stavební fakulty po celou uvedenou dobu, toto je zavádějící, tyto byli ve vedení předmětné katedry v různém období, a to prof. K. od května 2013 do ledna 2014, Ing. Pavel V. od července 2014 do září 2014 a doc. Ing. K. od února do června 2014. Dále pak žalovaný nesouhlasí s formou uveřejnění případné omluvy, protože není vůbec důvodné, aby tato omluva byla uvedena na internetových stránkách žalovaného, ke kterým má přístup veškerá veřejnost. Pokud by už nějaká omluva měla být uveřejněna, tak toliko pouze vůči těm, kteří toto jednání mohli zaznamenat, tedy vůči členům stavební fakulty.
3. Svědkyně Ing. Eva M., Ph.D. ve své svědecké výpovědi m.j. uvedla, že pokud by se měla vyjádřit k incidentu z dubna 2014, tak to bylo v době, kdy byl doc. K. vedoucím katedry, proběhla schůze katedry a při jejím skončení doc. K. říkal, že s některými lidmi by chtěl po skončení schůze katedry ještě pohovořit. Konkrétně se to týkalo jí, pana Č. a žalobkyně. My jsme spolu s žalobkyní šly za doc. K. hned, pan Č. přišel později. Doc. K. jim sdělil, že chce doložit docházku, důvody nepřítomnosti na pracovišti, protože to se vždy zapisovalo do sešitu, příchody, odchody i důvod, proč člověk tedy odešel a posléze se znovu vrátil na katedru a chtěl to zpětně od ledna 2014, tedy i za dobu, kdy ještě vedoucím katedry nebyl. Sdělil jim, že si to přeje pan děkan a že to tedy mají dodat. Ještě by chtěla upřesnit, že tím, kdo měl dodat ty potvrzení, byla ještě paní Š., nicméně ta nebyla přítomna na schůzi katedry a doc. K. říkal, že to s ní bude řešit později. Vzhledem k tomu, že v té době měli podat koncepční projekty v rámci celé školy, kdy měli během týdne dát nejen přihlášku ale i tu přihlášku dodat s projektem, tak nevěděly, co mají tedy dělat dřív, jestli shánět potvrzení od lékařů či pracovat na těch projektech, takže šly za panem děkanem. Nicméně ten přítomen nebyl, byla tam jeho sekretářka, tak se vrátily zpátky na katedru do kanceláře žalobkyně, kde začaly kopírovat knihu docházek, aby mohly lékařům přesně říci, kdy a kde byly. Ono to bylo i o tom, že v té době měla zdravotní problémy. Toto říkala doc. K. již dříve a ten jí sdělil, že to není žádný problém, že může chodit k lékařům, nicméně teď ten problém tedy nastal. Jak společně s žalobkyní kopírovali tu knihu docházek, tak do kanceláře

žalobkyně vtrhl doc. K. a začal jim sprostě nadávat. Jelikož je to vysoký člověk, může mít tak kolem sto kilo, tak z něho měla obavy, neboť od kolegyně věděla, že z dřívější práce, může být i agresivní. A tak jak vtrhl tedy do dveří a začal jim sprostě nadávat, tak se ho začala bát. On běžel k nim, tak paní W., tedy žalobkyně, vyběhla na chodbu, on se otočil a běžel za ní. Ona, tj. svědkyně, pozn. soudu, potom běžela za nimi také. Žalobkyně běžela na schodiště, tam potkala sekretářku děkana. Doběhl tam doc. K. i ona a doc. K. tam po nás všech řval. Řval tam po nás, že nás vyhodí. Pokud si vzpomíná, tak vykřikoval výrazy jako „ty krávo blbá“, že půjde paní W. a potom že i ostatní půjdou ze školy, že je všechny vyhodí. Jestli tam padaly i nějaké další výrazy, už si pro odstup času nevzpomíná. I když se ho bála, tak šla za nimi, protože doc. K. se rozběhl za žalobkyní, tak aby jí ještě něco neudělal. Nevolala policii, protože byla v té době v šoku. Navíc se léčila se srdcem a paní K. chtěla volat rychlou záchrannou službu, aby se jí něco nestalo, takže opravdu neměla čas ještě volat policii. Zda byl doc. K. v té době v postavení, že by někoho mohl vyhodit ze školy, tak to neví, nikdy nebyla ve vedoucí funkci. Po tom incidentu je vzala paní K. do své kanceláře. Byla v naprostém šoku, žalobkyně taky, a pokud si vzpomíná, tak ta odešla na záchod zvracet. Opravdu to byla vyhrocená situace, tak u té paní K. byly, aby se alespoň trochu uklidnily. Nejdřív křičel doc. K., že vyhodí žalobkyni. Proč ji, jako první, tak to neví. Na té chodbě, kde on to křičel, tak byla žalobkyně a paní K.. O tom incidentu na chodbě, jak po nich řval doc. K., tak o tom byl informován pan děkan, protože poté společně se sekretářkou pana děkana paní K. šly do její kanceláře, počkaly příchodu pana děkana a informovaly ho o tom.

4. Svědek Ing. Pavel V., Ph.D. ve své svědecké výpovědi m.j. uvedl, že pokud se má konkrétně vyjádřit k incidentu z dubna 2014, tak jenom ví to, že žalobkyně si stěžovala, že po ní měl doc. K. křičet. Ví o tom z toho důvodu, že přišel kolega, který seděl ob kancelář vedle jeho kanceláře s tím, ať se jde podívat, že na chodbě se něco děje, takže vyšel ven a viděl, že o patro níž hovoří žalobkyně s doc. K. a s paní K., ale že by po sobě křičeli, tak toho svědkem nebyl. Neví, že by se tento incident měl nějak následně řešit. Slyšel tam Ing. W., tedy žalobkyni, doc. K. a paní K.. Paní Ing. M. neslyšel. Jak již řekl, bylo to o patro níž, ale tam ty patra na tom schodišti nejsou zahrazena, takže je to slyšet dobře. Co slyšel, tak nemá za to, že by to mohlo v Ing. M. vyvolat nějakou důvodnou obavu o život či zdraví. Nemá za to, že by ten incident měl vyvolat v paní K. pocit, že by měla volat Ing. M. záchrannou službu. Neviděl, že by doc. K. někoho se zúčastněných honil po chodbě. Neslyšel, že by doc. K. vůči některým zúčastněným používal vulgární slova či slova, které z etického hlediska nepatří do akademického prostředí. Jeho kancelář se nachází ve třetím podlaží. Ten incident, který slyšel, se odehrával ve druhém podlaží. Chtěl by opravit protokolaci u minulého ústního jednání, ten incident toliko slyšel, ale neviděl ho. Toliko slyšel, jak na druhém podlaží hovoří spolu paní K., paní W. a doc. K.. Pokud je mu předestíráno, že ten incident se měl odehrát na třetím podlaží, tak pak jeho jediné vysvětlení je, že to musely být dva incidenty. Ten který slyšel, se odehrával na druhém podlaží, toliko jej prostě slyšel. Jak přesně ten incident začal, jak probíhal, tak to neví. Jak již řekl, toliko ho slyšel, když spolu hovořili na druhém podlaží paní K., paní W. a doc. K.. To je vše, co o tom ví. Nic neví o tom, že by žalobkyně měla být vykázána z prostor žalovaného.
5. Svědkyně Lucie K. ve své svědecké výpovědi m.j. uvedla, že si vzpomíná na jeden incident z roku 2014, kdy byla přítomna tomu, kdy doc. K. křičel na žalobkyni a další kolegyně, které šly k panu děkanovi. Slovo od slova už si na to nevzpomíná, ale doc. K. byl dost vulgární. Už si opravdu na ta slova nepamatuje, je to více než dva roky, Doc. K. žalobkyni i ostatní kolegyně a posléze i ji tedy častoval nevybíravými slovy, něco jako, že „jsme hloupé slepice“, že prostě patříme jinam. Už si opravdu nevzpomíná, jaké výrazy tam padaly. Doc. K. křičel na celou chodbu. Pokud je si schopna vzpomenout, tak tam padla i nějaká vulgární slova, ale opravdu už blíže to není schopna specifikovat. Ten incident se odehrál na schodišti mezi druhým a třetím patrem. Ty patra jsou tak propojena. Bylo to v době, kdy probíhala výuka, kdy na chodbě prostě byli i studenti. Ona to celé

považují za velice nevhodné. Ty kolegyně šly za panem děkanem, potom na něj čekaly. Byla tam přítomna i paní Eva. Už si teď není schopna vzpomenout na její jméno. Ta na tom byla tak špatně, že zvažovala, že bude muset zavolat záchrannou službu. Všechny přítomné z toho byly prostě špatné, i paní W.. Opravdu řešili, jestli nezavoláme té paní Evě lékaře. Rozhodně všechny byly rozrušené. O tom incidentu informovala pana děkana. Bylo to z toho důvodu, že s ním musela sjednat tu schůzku, takže ho i sama informovala, co se stalo. Kam potom šel doc. K., po skončení toho incidentu, tak to neví. Nesledovala ho. Má za to, že šel schodištěm dolů, ale opravdu to neví. Na jiný incident si už konkrétně nevzpomíná, ale doc. K. byl vznětlivý, byl schopný se pohádat kdykoliv, s kýmkoliv, ale na další takový incident už si nevzpomíná. Pokud se týká doc. K., tak tento se stejným stylem choval i k jiným. Tedy ví, že vždy byl nevybíravý k ženám. Zda tak jednal i s muži, tak to neví, ale vůči ženám se tak choval zcela běžně, takže incident s žalobkyní nebyl nikterak výjimečný ve stylu jeho chování. Ona jako sekretářka katedry s ním měla několikrát výstupy, kdy po ní nevybíravě křičel. Ty incidenty s doc. K. byly buď na chodbách, nebo v kancelářích, nicméně ty kanceláře zpravidla mají otevřené dveře, takže se to rozléhalo.

6. Svědek doc. Ing. Jaroslav S., Ph.D. ve své svědecké výpovědi m.j. uvedl, že si vzpomíná toliko, že byl přítomen, ale velice krátce, incidentu, který se odehrál ve třetím patře fakulty, kdy toliko procházel, takže jen zaznamenal, že tam stojí doc. K. a žalobkyně a že se tedy hádají. Zda po sobě křičeli, není schopen rozlišit. Bližší podrobnosti a ten důvod však neví. Je pravdou, že žalobkyně se 1. 9. 2015 dostavila do jeho kanceláře společně s Ing. P. a se svým manželem, který jej nahrával na mobilní telefon. To bylo tak, že v jeho kanceláři se Ing. P. domáhal přidělování práce, přestože s ním byl k 31. 8. 2015 ukončen pracovní poměr. Na to nereagoval, vyšel z kanceláře, tuto zamkl a šel pryč. Pokud ví, následně pan děkan vyzval žalobkyni k opuštění budovy školy. Nebylo to tedy bezprostředně. Jak již řekl, šel pryč a oni tedy, tím myslím žalobkyni, Ing. P. a manžela žalobkyně, někam šli. Asi šli za panem děkanem, ale ty podrobnosti už potom neví. Ty další události ví toliko z doslechu. Žalobkyni vykázal ze své kanceláře, protože její manžel jej nahrával na mobilní telefon. Žalobkyně přišla ve skupině. Jim prostě řekl, ať opustí jeho kancelář, de facto oni byli toliko ve dveřích, tuto zamkl a odešel pryč. Nesouhlasí s tím, aby si jej někdo nahrával na mobilní telefon bez jeho souhlasu. Posléze se setkal s žalobkyní ve vedlejší kanceláři, kdy ji vyzval, ať opustí budovu. Žalobkyně tam seděla, byla ve družném hovoru s kolegy, ty zdržovala od práce, a proto ji tedy vyzval, ať opustí budovu. Co a přesně tam řešila, tak to neví. Časově to probíhalo tak, že nejdřív přišla žalobkyně s Ing. P. a manželem do jeho kanceláře. Tedy ji opustil, zamkl a odešel. Posléze se vrátil do své kanceláře a zjistil, že ve vedlejší kanceláři je žalobkyně. Proto tam šel a vyzval ji, ať opustí budovu. Nato žalobkyně nějakým způsobem reagovala, už si tedy nevzpomíná jak. Už na to však dále nereagoval a odešel. O tom, že ji posléze pan děkan vykázal z budovy školy, tak to ví toliko z doslechu.
7. Svědek Ing. Radek F., Ph.D. ve své svědecké výpovědi m.j. uvedl, že by se mělo jednat o incident, kdy žalobkyně přišla podpořit kolegu, se kterým nebyla prodloužena pracovní smlouva. Když se o tom dověděl děkan fakulty, myslí tím tedy stavební fakultu, a zjistil, že je žalobkyně na půdě fakulty, tak ji tedy vyprovodil z fakulty. Ona se po chvíli vrátila a v tom okamžiku začal vedoucí katedry doc. S. vyhrožovat, že pošle pro Městskou policii, aby ji nechala z budovy vyvést. Žalobkyně, aby tedy nedělala nějaké problémy jim ostatním, tak řekla, že se půjde informovat na vedení Městské policie, zda toto je možné. Po něm konkrétně chtěla vědět, kde se na Martinovské ulici nachází Centrum integrovaného systému, kdy následně tam tedy došla a zjistila, že Městská policie by ji z budovy vyvést nemohla. Konkrétně to probíhalo tak, že žalobkyně byla u něj v kanceláři, kdy hned ve vedlejší kanceláři byl vedoucí katedry doc. S. a ten, když zjistil, že žalobkyně je u něj v kanceláři, tak přišel a sdělil ji, že pokud ihned neodejde, tak bude nucen zavolat Městskou policii. Jakým způsobem to bylo pronášeno, tak to už si pro odstup času přesně nevzpomíná. Řekl by, že pouhé konstatování to nebylo, ale že by to zas bylo nějak

afektivně, tak to také ne. To bylo o tom, že tehdejší děkan nechtěl, ať je žalobkyně obtěžuje v práci, proto zřejmě ji nechal vykázat. Nicméně ta návštěva měla být o další spolupráci, byť na projednání už nedošlo. To se dozvěděl až následně od žalobkyně, že s nimi chtěla projednat další možnou spolupráci, takže do té doby toho vykázaní by to viděl spíše na návštěvě osobní. Neví nic o tom, že by děkan měl právo vykazovat někoho z budovy z fakulty. Po tu dobu, co tam žalobkyně byla, tak neví o tom, že by se měla chovat nějak nevhodně nebo že by se mělo jednat o nějaký exces, aby byl důvod pro její vykázaní. Pokud by se měl vyjádřit o nějakém jiném incidentu mezi žalobkyní a dalšími zaměstnanci žalovaného, tak ví, že se měl odehrát nějaký incident s doc. K.. Podrobnosti však neví, neboť tomu nebyl přítomen. Bylo to tak, že byl v kanceláři, když prudce doc. K. otevřel dveře. Jestli klepal nebo ne, tak to už si nevzpomíná, ale ty dveře tedy otevřel důrazně a hned bylo zřejmé, že ta atmosféra bude tedy napjatá, proto se zvedl a odešel. Posléze se doslechl, že ten konflikt eskaloval a že se snad měli „nahánět po chodbě“ a křičet po sobě, ale co přesně a jak to mělo probíhat, tak to neví, protože u toho nebyl.

8. Svědek doc. Ing. Karel K., Ph.D. ve své svědecké výpovědi m.j. uvedl, že mu není zřejmé, k jakému nevhodnému chování by měla být žalobkyně vystavena z řad ostatních zaměstnanců žalovaného. Naopak je mu známo, že ona se nevhodně chovala k jiným zaměstnancům, tedy k těm, kteří nepatřili do „kroužku vyvolených“. Např. si vzpomíná, že vyhrožovala kolegovi V., že na něj vezme samopal apod. Pokud se týká jeho konfliktu s žalobkyní, tak se zřejmě jedná o tu skutečnost, že ji důrazně sdělil na chodbičce, takže to samozřejmě mohlo slyšet i více lidí, že jejím nadřízeným je on, takže se bude řídit jeho pokyny a ne, že se bude řídit toliko pokyny děkana. Je to o tom, že kdyby děkan náhodou 14 dní nebyl, tak pak by snad měla za to, že nemusí poslouchat nikoho. Tento konflikt vznikl z toho, že požádal všechny zaměstnance katedry, kteří měli nadměrné absence, aby mu sdělili, kdy a kde byli a příp. z jakého důvodu, a to e-mailem. Bylo to i z toho důvodu, že potřeboval vědět, kdyby se jej náhodou zeptal děkan, kde má podřízené, kde jsou, protože měl s děkanem trochu napjatější vztahy. Netýkalo se to tedy jen žalobkyně, ten dotaz. Týkalo se to např. Ing. Č., který byl tajemníkem katedry. Týkalo se to Ing. Š., žalobkyně a dalších, aby jasně definovali, kde se tedy nacházejí, když v knize docházek měli napsanou absenci, např. že byli na měření nebo byli u lékaře apod. Jak již řekl, Ing. Š., žalobkyně, paní H. a další, měli uvedeno totiž neustále *lékař, rehabilitace, knihovna, měření*, kdy na fakultě se vyskytovaly pouze v době, kdy měly výuku, třeba od 16. do 19. hod. a potom už tam nebyly. Takže chtěl, aby jasně řekly, kde se nacházely, protože třeba v případě rehabilitace to konzultoval i s naším tehdejším právním oddělením a bylo jim řečeno, že pokud se týká rehabilitace, tak to by měli zaměstnanci podstupovat mimo pevnou část pracovní doby. Jak již řekl, pouze potřeboval vědět, kde se kdo nachází, kdyby se jej na to ptal děkan. Navíc to považuje za zcela normální, aby zaměstnanci uváděli, kde se tedy nachází. Rozhodně neměl v zájmu obvolávat lékaře, zda tam žalobkyně byla nebo nebyla. Toliko to ověřoval v rámci knihovny, kdy mu tehdejší vedoucí knihovny sdělila, že pokud se týká Ing. Š., žalobkyně a paní H., tak ty v podstatě v knihovně vůbec evidovány nejsou a nedocházejí tam. Když toto sdělil žalobkyni, tak ta mu na to odpověděla, že se s ním o ničem takovém bavit nebude a šla si stěžovat děkanovi. Také je to o tom, že neustále se uvádělo nějaké měření, nicméně když se jí na to ptal, tak mu sdělila, že to je tajné. Na to měření chodily i další, nicméně žádné výsledky z toho nebyly. Kdyby mu prostě předložily, že chodí něco měřit a mají nějaké výsledky, třeba po třech, čtyřech letech měření, tak to žádný problém není. Nicméně neustále chodily něco údajně měřit a žádné výsledky z toho nebyly. Má za to, že jako vedoucí katedry má právo vědět, kde se jeho podřízení zaměstnanci nacházejí, když na žádnou cestu nevysílal. To už nemluví o tom, že pokud opouštějí areál školy, tak by formálně měly mít cestovní příkaz už jen z důvodu bezpečnosti práce. Má za to, že toto jednání vykazuje známky podvodu a týkalo se to pouze této vybrané skupinky lidí. Po jeho odchodu ze školy se pak řešilo, že tito lidé měli snad mít i nějaké finanční podvody nebo něco takového, ale to ví pouze z doslechu, že to mělo být důvodem, proč Ing. P., jako jejich nadřízený, školu opustil. Ano, o této výpovědi vím (Svědčkovi předestřena část

svědecké výpovědi Ing. Evy M., Ph.D., tak jak zazněla u zdejšího soudu 6. 6. 2017, konkrétně části, kdy měl svědek vtrhnout do kanceláře žalobkyně, pozn. soudu). Tato informace se k němu dostala, nicméně jedná se o lež. Nic takového se nestalo. Když se o této výpovědi dozvěděl, uvažoval, že podá trestní oznámení na Ing. M. za pomluvu, protože v té výpovědi uváděla ještě snad něco i o tom, že měl napadnout Ing. Š., že měl shodit nějaké rýsovací prkno apod., avšak všechno toto jsou nesmysly. Taktéž měla uvádět, že by měl být agresivní, ale to není pravdou. Pokud žalobkyně dostala někde v kavárně do těchto lidí tyto informace a dostala to do pěti lidí, kteří to potom zopakují, a považuje se to za bernou minci, tak s tímto on naprosto nesouhlasí a opět má za to, že to asi bude muset řešit trestním oznámením. Chtěl by ještě dodat, že Ing. M. byla iniciátorka toho podvodu, jak o tom hovořil výše, nicméně na základě informace, že snad neměla být řádně seznámena s instrukcí, že nemůže podepisovat zakázky jménem děkana, tak to trestní oznámení, které na ni děkan podal, bylo následně staženo a tak říkajíc se to zametlo pod koberec, takže o morálních vlastnostech takového svědka to hovoří samo za sebe. Pokud se týká údajného incidentu z dubna 2014, tak to má za to, že ta situace je příkrášlena. Probíhalo to tak, že za ním žalobkyně přišla, v té době se ještě dveře úplně nezavíraly, takže to v podstatě vypadalo jako týden otevřených dveří, bylo to všude slyšet, a přišla mu sdělit, že se nebude řídit jeho pokyny, ale že se bude řídit pouze pokyny pana děkana. On, tj. svědek, pozn. soudu, tedy vyšel na chodbičku ze své kanceláře, byla tam ještě přítomna sekretářka a Ing. V. a žalobkyni sdělil, že je její nadřízený, že se bude řídit jeho pokyny a jestli má pan děkan jiný názor, nechť mu to tedy sdělí. Rozhodně není pravdou, že by za ní někam měl běžet. V té době vážil 114 kg, tak to by v podstatě ani pořádně nešlo a je o něm běžné známo, že chodí pomalu. Taktéž není pravdou, že po ní měl rvát, není to jeho stylem. Má za to, že je schopen jasně definovat své požadavky a své názory, byť tedy důrazně. Takže ji, jak již řekl, sdělil, že odpovídá za její výsledky, za její práci a bude tedy se řídit jeho pokyny a tím to skončilo. Neví o tom, že by tam měl být někdo další mimo tedy Ing. V. a sekretářky Kateřiny H..

9. Z Rozhodnutí Státního úřadu práce ze dne 29. 6. 2016, č. j. 4882/1.30/16, že I. účastník řízení (*žalovaný – VŠB - TU Ostrava, pozn. soudu*) se dopustil a) správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce tím, že jakožto zaměstnavatel nezajistil na svém pracovišti Stavební fakulta – Katedra pozemního stavitelství rovné zacházení se všemi zaměstnanci pokud jde o jejich pracovní podmínky, když umožnil, aby vedoucí Katedry pozemního stavitelství, doc. Ing. Karel K., Ph.D., nar. XXXXX, jakožto vedoucí zaměstnanec působící v období od 1. 2. 2014 do 30. 6. 2014 zacházel nerovným způsobem se zaměstnanci, *in concreto* s Ing. Marií W., Ph.D., nar. XXXXX, a Ing. Hanou Š., Ph.D., nar. XXXXX. Nerovné zacházení spočívalo v nadměrné kontrole docházky selektivně zaměřené na jmenované zaměstnankyně zejména ke konci dubna 2014, jež vyústilo v příkaz doložit absenci ze dne 25. 4. 2014, respektive 28. 4. 2014 a šikanózním výkonem práva nařídít mimořádnou lékařskou prohlídku u Ing. Marie W., Ph.D. bez existence objektivních příčin na základě žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti k práci ze dne 10. 2. 2014. Tímto došlo ze strany účastníka řízení k porušení ust. § 16 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“); b) správního deliktu dle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce tím, že v období od 8. 10. 2014 do 3. 11. 2014 neuzavřel se svou zaměstnankyní, Ing. Marií W., Ph.D., nar. XXXXX, na svém pracovišti Stavební fakulta – Katedra pozemního stavitelství pro druh práce „výuka předmětů: Specializovaný projekt II – cvičení (prezenční a kombinovaná forma studia), Realizace I – přednášky (kombinovaná forma studia), Speciální konstrukce a technologie – přednášky (prezenční i kombinovaná forma studia)“ písemně dohodu o provedení práce, když tato dohoda byla mezi stranami po shora vymezené období uzavřena toliko v ústní formě. Tímto došlo ze strany účastníka řízení k porušení ust. 77 odst. 1 zákoníku práce. II. Účastníku řízení (*žalovaný – VŠB - TU Ostrava, pozn. soudu*) se ukládá dle ust. § 25 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce pokuta ve výši 75 000 Kč. III. Výše uvedený účastník řízení je povinen nahradit paušální částku náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 7. 2016.

10. Z dalších listinných důkazů pak vzal soud za prokázáno:

- z Pracovní smlouvy ze dne 1. 10. 2001 ve znění dodatků ze dne 22. 5. 2002, 15. 9. 2005, 2. 7. 2008, 20. 6. 2013, že dne 1. 10. 2001 uzavřeli žalobkyně a žalovaný pracovní smlouvu s datem nástupu do práce 1. 10. 2001 s druhem práce: akademický pracovník – odborný asistent na dobu určitou nakonec do 30. 9. 2014;
- ze Sdělení žalovaného ze dne 11. 6. 2014, že žalovaný sděluje žalobkyni, že její pracovní poměr u žalovaného končí uplynutím sjednané doby k 30. 9. 2014, kdy již nebude dále prodloužen;
- z Rozhodnutí o odvolání Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/169875-421/1, že odvolání proti Rozhodnutí Státního úřadu práce ze dne 29. 6. 2016, č. j. 4882/1.30/16 bylo zamítnuto jako opožděné.

11. Pokud soud v řízení případně provedl další důkazy, ze kterých v rozhodnutí nevycházel, bylo to z toho důvodu, že z těchto důkazů soud nezjistil žádné skutečnosti, které by měly význam pro rozhodnutí soudu ve věci samé.

12. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu: Žalobkyně byla zaměstnankyní žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 10. 2001 od 1. 10. 2001 s druhem práce: akademický pracovník – odborný asistent na dobu určitou opakovaně prodlouženou nakonec do 30. 9. 2014. Dne 11. 6. 2014 žalovaný sdělil žalobkyni, že její pracovní poměr u žalovaného končí uplynutím sjednané doby k 30. 9. 2014, kdy již nebude dále prodloužen. Rozhodnutím Státního úřadu práce ze dne 29. 6. 2016, č.j. 4882/1.30/16, bylo rozhodnuto, že I. účastník řízení (*žalovaný – VŠB - TU Ostrava, pozn. soudu*) se dopustil a) správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce tím, že jakožto zaměstnavatel nezajistil na svém pracovišti Stavební fakulta – Katedra pozemního stavitelství rovné zacházení se všemi zaměstnanci pokud jde o jejich pracovní podmínky, když umožnil, aby vedoucí Katedry pozemního stavitelství, doc. Ing. Karel K., Ph.D., nar. XXXXX, jakožto vedoucí zaměstnanec působící v období od 1. 2. 2014 do 30. 6. 2014 zacházel nerovným způsobem se zaměstnanci, *in concreto* s Ing. Marií W., Ph.D., nar. XXXXX, a Ing. Hanou Š., Ph.D., nar. XXXXX. Nerovné zacházení spočívalo v nadměrné kontrole docházky selektivně zaměřené na jmenované zaměstnankyně zejména ke konci dubna 2014, jež vyústilo v příkaz doložit absence ze dne 25. 4. 2014, respektive 28. 4. 2014 a šikanózním výkonem práva nařídít mimořádnou lékařskou prohlídku u Ing. Marie W., Ph.D. bez existence objektivních příčin na základě žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti k práci ze dne 10. 2. 2014. Tímto došlo ze strany účastníka řízení k porušení ust. § 16 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“); b) správního deliktu dle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce tím, že v období od 8. 10. 2014 do 3. 11. 2014 neuzavřel se svou zaměstnankyní, Ing. Marií W., Ph.D., nar. XXXXX, na svém pracovišti Stavební fakulta – Katedra pozemního stavitelství pro druh práce „výuka předmětů: Specializovaný projekt II – cvičení (prezenční a kombinovaná forma studia), Realizace I – přednášky (kombinovaná forma studia), Speciální konstrukce a technologie – přednášky (prezenční i kombinovaná forma studia)“ písemně dohodu o provedení práce, když tato dohoda byla mezi stranami po shora vymezené období uzavřena toliko v ústní formě. Tímto došlo ze strany účastníka řízení k porušení ust. 77 odst. 1 zákoníku práce. II. Účastníku řízení (*žalovaný – VŠB - TU Ostrava, pozn. soudu*) se ukládá dle ust. § 25 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce pokuta ve výši 75 000 Kč. III. Výše uvedený účastník řízení je povinen nahradit paušální částku náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 7. 2016. Rozhodnutím o odvolání Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/169875-421/1, bylo zamítnuto jako opožděné odvolání proti Rozhodnutí Státního úřadu práce ze dne 29. 6. 2016, č.j. 4882/1.30/16. Doc. Ing. Karel K., Ph.D. jako vedoucí Katedry pozemního stavitelství se vůči žalobkyni (ale i vůči

Ing. Evě M., Ph.D. a Lucii K.) choval nevhodným až vulgárním způsobem (použitím výrazů „hloupé slepice“, „ty krávo blbá“). Doc. Ing. Jaroslava S., Ph.D., sdělil žalobkyni, že pokud ihned neodejde, tak bude nucen zavolat Městskou policii.

13. Podle § 1a odst. 1 písm. a) zákoníku práce (dále jen ZP) – smysl a účel ustanovení tohoto zákona vyjadřují i základní zásady pracovněprávních vztahů, jimiž jsou zejména zvláštní zákonná ochrana postavení zaměstnance.
14. Podle § 1a odst. 2 ZP – zásady zvláštní zákonné ochrany postavení zaměstnance, uspokojivých a bezpečných pracovních podmínek pro výkon práce, spravedlivého odměňování zaměstnance, rovného zacházení se zaměstnanci a zákazu jejich diskriminace vyjadřují hodnoty, které chrání veřejný pořádek.
15. Podle § 16 odst. 1 ZP – zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání.
16. Podle § 16 odst. 2 ZP – v pracovněprávních vztazích je zakázána jakákoliv diskriminace. Pojmy přímá diskriminace, nepřímá diskriminace, obtěžování, sexuální obtěžování, pronásledování, pokyn k diskriminaci a navádění k diskriminaci a případy, kdy je rozdílné zacházení přípustné, upravuje antidiskriminační zákon.
17. Podle § 17 ZP – právní prostředky ochrany před diskriminací v pracovněprávních vztazích upravuje antidiskriminační zákon.
18. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), dále jen AntiDZ – dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění.
19. Podle § 10 odst. 2 AntiDZ – pokud by se nejevilo postačujícím zjednání nápravy podle odstavce 1, zejména proto, že byla v důsledku diskriminace ve značné míře snížena dobrá pověst nebo důstojnost osoby nebo její vážnost ve společnosti, má též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích.
20. Podle § 10 odst. 3 AntiDZ – výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.
21. Po právní stránce dále soud věc posoudil dle výše uvedených §§ a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Předně je třeba uvést, že s ohledem na provázanost mezi výrokem a) Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 29.6.2016, č.j. 4882/1.30/16, a žalobními body 2), 3) a 4) je zřejmé, že v souladu s § 135 odst. 1 o.s.ř. musí soud (civilní) z pravomocného Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 29.6.2016, č.j. 4882/1.30/16 (viz Rozhodnutí o odvolání Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11.8.2016, č.j. MPSV-2016/169875-421/1), vycházet a nemůže dojít k jiným závěrům než, že bylo naplněno ustanovení § 10 odst. 1 AntiDZ.
23. Soud s ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v průběhu řízení žalobkyně upustila skutkových tvrzení vztahujících se k bodům 1) neodůvodněném navržení zkrácení pracovního úvazku na 1 rok – namísto prodloužení o 5 let, event. běžného prodloužení 3 roky; 6) vytváření záminek k postihu zaměstnance za uplatňování svých práv; 7) výzvy k předložení deníku autorizované osoby ke kontrole, zabýval již jen body 5) vytváření nepřátelského prostředí na pracovišti a vulgární chování na pracovišti (25. 4. 2014); 8) neodůvodněném vykázání z prostor žalovaného.

24. Pokud se týká bodu 5) vytvářením nepřátelského prostředí na pracovišti a vulgárním chováním na pracovišti (25. 4. 2014) tak zde soud musel žalobkyni přisvědčit. Svým základem se tento bod prolíná s bodem 4) kontrole docházky u vybraných zaměstnanců, kdy v rámci této kontroly (doložení absence) došlo ke konfliktu mezi doc. Ing. Karlem K., Ph.D. a žalobkyní. Z výpovědi svědkyň Ing. Evy M., Ph.D. a Lucie K. vyplývá, že se doc. Ing. Karel K., Ph.D. jako vedoucí Katedry pozemního stavitelství se vůči žalobkyni (ale i vůči Ing. Evě M., Ph.D. a Lucii K.) choval nevhodným až vulgárním způsobem (použitím výrazů „hloupé slepice“, „ty krávo blbá“), kdy sice tyto výrazy většinou nejsou chápány jako vulgární, jsou považovány spíše za dehonestující, avšak je třeba akcentovat, že se tak stalo na půdě veřejné vysoké školy za přítomnosti studentů a dalších akademických pracovníků, a proto lze tyto výrazy již považovat za vulgární. Doc. Ing. Karel K., Ph.D., sice takovéto jednání vůči žalobkyni (ale i vůči Ing. Evě M., Ph.D. a Lucii K.) popřel, ale jeho výpověď zde stojí osamoceně, protože svědek Ing. Pavel V., Ph.D., nebyl přítomen incidentu od začátku, sám uvedl, že jej pouze slyšel, takže nelze z jeho svědecké výpovědi dovodit, že by se doc. Ing. Karel K., Ph.D., vytýkaného jednání (použitím výrazů „hloupé slepice“, „ty krávo blbá“) nedopustil. Navíc nelze vyloučit, že svědek Ing. Pavel V., Ph.D., popisuje jiný konflikt mezi žalobkyní a doc. Ing. Karlem K., Ph.D., což sám připustil. Ostatně i doc. Ing. Karel K., Ph.D., popsal jiný konflikt mezi ním a žalobkyní, jehož měl být svědek Ing. Pavel V., Ph.D., přítomen, protože žalobkyně popisuje konflikt, kdy doc. Ing. Karel K., Ph.D., vešel do kanceláře, kde byla společně se svědkyní Ing. Evou M. Ph.D., kdežto doc. Ing. Karel K. , Ph.D., popsal konflikt, kdy naopak žalobkyně šla do jeho kanceláře. To, že doc. Ing. Karel K. , Ph.D., šel do kanceláře, kde byla společně se svědkyní Ing. Evou M., Ph.D., potvrdil i svědek Ing. Radek F., Ph.D., který jinak konfliktu přítomen nebyl, protože odešel. Svědek doc. Ing. Jaroslav S., Ph.D., pak uvedl, že toliko ví, že konflikt mezi žalobkyní a doc. Ing. Karlem K., Ph.D., probíhal i na chodbě, avšak podrobnosti nezná, tedy nevyvrátil svědecké výpovědi svědkyň Ing. Evy M., Ph.D. a Lucie K.
25. Pokud se týká bodu 8) neodůvodněném vykázání z prostor žalovaného, tak zde soud mohl žalobkyni přisvědčit toliko částečně. Obecně samozřejmě nelze nikoho vykazovat z prostor veřejné vysoké školy pod pohrůzkou přivolání Městské policie, pokud dotýčný se nechová minimálně nevhodně, což v případě žalobkyně nebylo ani tvrzeno. Na druhé straně zaměstnavatel má právo požadovat, aby se zaměstnanci věnovali své práci a nikoliv rozhovorům s návštěvami (žalobkyně již nebyla zaměstnankyní žalovaného, jak sama uvedla), kdy svědek Ing. Radek F., Ph.D., uvedl, že *„Niméně ta návštěva měla být o další spolupráci, byť na projednání už nedošlo. To jsem se dozvěděl až následně od žalobkyně, že s námi chtěla projednat další možnou spolupráci, takže do té doby toho vykázání bych to viděl spíše na návštěvě osobní.“*, a tedy i případně vyzvat návštěvu k jejímu ukončení. Dále nelze přehlédnout, co předmětnému incidentu předcházelo, a to, že žalobkyně se dostavila k do kanceláře doc. Ing. Jaroslava S., Ph.D. společně s Ing. P. a se svým manželem, který doc. Ing. Jaroslava S., Ph.D. nahrával na mobilní telefon s čímž doc. Ing. Jaroslav S., Ph.D. nesouhlasil. Opět je otázkou zda lze pořizovat zvukové a obrazové záznamy z jednání se zaměstnavatelem bez jeho souhlasu, což Ústavní soud za určitých okolností připouští, zde se však jednalo o skutečnost, že záznam nepořizoval zaměstnanec (bývalý zaměstnanec), ale třetí osoba, byť příbuzná se zaměstnancem (bývalým zaměstnancem). Soud zde nečiní žádné závěry, protože to není podstatné pro jeho rozhodnutí, jen tím chce doložit, že vztahy mezi žalobkyní a některými zaměstnanci žalovaného byly velmi vypjaté, a tedy sdělení doc. Ing. Jaroslava S., Ph.D., žalobkyni, že pokud ihned neodejde, tak bude nucen zavolat Městskou policii, bylo krajně nevhodné, ale v kontextu předcházejícího jednání žalobkyně nikoliv diskriminační ve smyslu AntiDZ, též se nejednalo o opakované výzvy (výhrůžky) či křik (viz výpověď svědka Ing. Radka F., Ph.D., *Jakým způsobem to bylo pronášeno, tak to už si pro odstup času přesně nevzpomínám. Řekl bych, že pouhé konstatování to nebylo, ale že by to zas bylo nějak afektivně, tak to také ne.*)
26. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že došlo k porušení § 16 odst. 2 ZP ze strany žalovaného

a dle § 10 odst. 1 AntiDZ žalobkyni náleží omluva. Dle názoru soudu však omluva na internetových stránkách žalovaného je nepřiměřeně široká, protože k diskriminačnímu jednání došlo na půdě Fakulty stavební VŠB-TU Ostrava a proto omluva se musí stát v rámci Fakulta stavební VŠB-TU Ostrava. Proto soud zamítl výrokem I. rozsudku návrh žalobkyně, aby omluva byla zveřejněna úvodní internetové stránce žalovaného (VŠB-TU Ostrava <https://www.vsb.cz/>).

27. Z téhož důvodu zavázal výrokem II. rozsudku žalovaného rozeslat omluvu žalobkyni všem zaměstnancům Fakulty stavební VŠB-TU Ostrava na e-mailovou adresu zřízenou VŠB – Technickou univerzitou Ostrava, Fakultou stavební all.fast@vsb.cz, neboť je na místě, aby všichni zaměstnanci Fakulty stavební VŠB-TU Ostrava se s omluvou seznámili.
28. Dále s ohledem na shora uvedené vzhledem k rozsahu a skutečnosti, že byla snížena důstojnost žalobkyně (zejména šikanózní výkonu práva spočívajícím v nařízení mimořádné lékařské prohlídky bez objektivních příčin, vulgárním chováním na pracovišti) je v souladu s § 10 odst. 2 AntiDZ zřejmé, že omluva není postačující a žalobkyně má právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výši soud stanovil v souladu s § 10 odst. 3 AntiDZ s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo, kdy má za to, že adekvátní náhrada nemajetkové újmy činí 50 000 Kč. Soud vzal v úvahu, že diskriminační jednání ze strany žalovaného trvalo delší dobu (více než jeden rok), skládalo se z více jednání, avšak nebyla žalobkyně vystavena sama tomuto jednání (viz Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 29.6.2016, č.j. 4882/1.30/16), vulgární jednání (použití výrazů „hloupé slepice“, „ty krávo blbá“) je na hranici vulgarity (soud tímto toto nevhodné jednání nechce nikterak snižovat, avšak jsou i vulgárnější výrazy) a diskriminační jednání spočívající v neodůvodněném vykázání z prostor žalovaného nebylo zcela shledáno důvodným. Soud proto výrokem III. rozsudku zaplatit žalovaného jako náhradu nemajetkové újmy žalobkyni částku ve výši 50 000 Kč.
29. Jelikož žalobkyně se domáhala vyšší náhrady nemajetkové újmy, než jí dle názoru soudu náleží, soud výrokem IV. návrh žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení účastníků bylo rozhodnuto výrokem V. rozsudku v souladu s § 142 odst. 3 o. s. ř., když soud rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni náklady řízení v plné výši, neboť náhrady nemajetkové újmy jakož i způsobu omluvy závisela čistě na úvaze soudu, a proto jí byly přiznány účelně vynaložené náklady řízení představující zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč a náklady právního zastoupení v celkové výši 55 720,50 Kč. Náklady právního zastoupení se skládají z odměny za zastoupení spočívající v úkonech právní služby – příprava a převzetí zastoupení, sepis předžalobní výzvy, sepis žaloby, 3x sepis vyjádření a 7x účast u jednání á 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., příslušného počtu režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a 21 % DPH dle § 137 o. s. ř.. V souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. byl žalovaný zavázán zaplatit náklady řízení k rukám zástupce žalobkyně.
31. O náhradě nákladů řízení České republiky, které vznikly státu v průběhu řízení, bylo rozhodnuto výrokem VI. rozsudku v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 o. s. ř., když vůči žalovanému, jako plně procesně neúspěšnému, má stát právo na náhradu nákladů řízení, které platil za náklady tzv. svědečného doc. Ing. Karla K., Ph.D., ve výši 483 Kč.
32. Žalovaný byl zavázán zaplatit náhradu nemajetkové újmy, jakož i náhradu nákladů řízení jak žalobkyně, tak i státu ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku v souladu s § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.. Omluvu byl žalovaný zavázán zveřejnit v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. a návrhem žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možné** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě ke Krajskému soudu v Ostravě, písemně, dvojmo.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, **může se** oprávněná domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Ostrava 8. března 2018

Mgr. Dušan Broulík v. r.
předseda senátu